

ВАЗОВЧЕТА

ВЕСТНИК НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ПРИСЪСТВЕНА И ДИСТАНЦИОННА ФОРМА НА ОБУЧЕНИЕ, БНУ "ИВАН ВАЗОВ" - ПАРИЖ

Българчета от 11 държави направиха празничен брой на вестник „Вазовчета“

Националният дарителски фонд "13 века България" подкрепи проект на БНУ „Иван Вазов“ в Париж

Проект на Българско неделно училище „Иван Вазов“ в Париж, свързан с публикуване на коледния брой на училищния вестник "Вазовчета" бе подкрепен от Националния дарителски фонд "13 века България". Затова неговите възпитаници поканиха деца от други български училища по света да изпратят по една творба и така да създадат заедно празничния брой.

През тази година в БНУ „Иван Вазов“ се обучават деца от 17 държави и от 5 континента. Те представиха своите творби на вътрешен конкурс. Жури от учители и от членове на студиото по журналистика и творческо писане избячи победители в три възрастови групи: начален курс, прогимназия и гимназия.

Ученици от 15 български училища от 11 държави участваха с 43 литературни творби, за да подарят своето коледно настроение и вълнение, вълшебните си истории, невероятните си идеи и приключенията на своите герои на всички деца по света, които могат да четат на български език. На страниците на този вестник ще намерите стихотворения, разкази, приказки, есета, съчинения на коледна и новогодишна тематика. Някои от творбите са написани от цели класове и клубове по творческо писане, други са индивидуални, но всички те носят частица от умовете и сърцата на български ученици от различни държави: Франция, България, Великобритания, Испания, Гърция, Италия, Нидерландия, Норвегия, Украйна, Чехия и Швейцария.

След специална беседа с участниците от ателието по рисуване към БНУ „Иван Вазов“ на тема "Илюстрация". Децата илюстрираха част от творбите. Техните рисунки греят и се усмихват от страниците на това издание.

Така българчетата по света заедно направиха един красив, интересен, много български и едновременно с това интернационален брой. Той ще бъде подарен на деца от българската общност в Париж, както и на всички млади автори, участвали в него.

По този начин се реализира основната цел на проекта и на НДФ „13 века България“, която е да се подкрепи и развива изучаването и практикуването на българския език от българчетата в чужбина.

Янета Димитрова, преподавател и отговорен редактор на в-к „Вазовчета“

Йоана Петров, 3б клас

РУБРИКИ НА БРОЯ

Коледни чудеса

На стр. 2 - 14

Интервю на броя

На стр. 15 - 16

Семейна Коледа

На стр. 17 - 20

Какво е Коледа

На стр. 21 - 24

Рождество

народ.

Празнично усещане кипи

в душите ни, в сърцата ни дори.

Чудо ще се случи днес,
ще получим блага вест.

Земята облича си новата дреха

и чака Христос за своя утеха.

Ангели пеят в небесния свод,

Спасителят среща своя

Божий син се днес роди.

Рождество е! Пламъкът гори!

Светлина по пътя ни да бъде,

вярата в доброто да ни върне.

Преслав Христов Ангелов, 4 клас, БСУ „Д-р Петър Берон“ - Прага, Чехия

Интервю на броя

Интервюто в този брой е с г-жа Теодора Банковска, представител на **Националния дарителски фонд „13 века България“**. Ученици от студиото по журналистика и творческо писане към БНУ „Иван Вазов“ - Париж зададоха въпросите. От отговорите ще разберете повече за Фонда, работата му и проектите, които подкрепя.

Четете на стр. 15—16

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Коледно чудо

Къщата бе нетипично тиха и някак унила за това време на годината, когато оставаше по-малко от месец до Коледа. Нямаше украса, нямаше я суетнята за пазаруване на коледни подаръци и храна, никой не мислеше за шумен празник с приятели.

Мария седеше до празната маса в своята кухня, взираше се в пространството и неволно се връщаше в мислите си отново в тази стая, но преди шест месеца. Това беше времето, когато нейният съпруг все още имаше добре платената си работа, къщата беше красиво обзаведена, уютна и комфортна, пълна с любов и всичко необходимо за нормалния живот на едно семейство с три деца.

Очите на жената бяха пълни със сълзи, защото животът им отпреди половин година се бе променил коренно. Съпругът ѝ Виктор изгуби работата си в автомобилната фирма, която фалира и това постави семейството им в много трудно положение. Спестяванията свършиха бързо, той не намираше никаква работа в малкото градче, в което живееха, а идваше Коледа. Не бе толкова трудно на Мария да обясни на двете си по-големи момчета, че тази Коледа няма да бъде като предишните. Но малката Ема, която бе само на пет годинки, нямаше как да разбере, че тази година Дядо Коледа няма да ѝ донесе подарък под елхата.

Семейството дори не можеше да си позволи коледно дърво. Изведнъж Мария се сепна, когато чу детски смях отвън и се сети, че трябва да отиде да прибере Ема от детската градина. Точно този следобед тя беше обещала на детето да напишат заедно писмо до Дядо Коледа. Но как ще изпълни желанието на Ема, когато нямаше никаква финансова възможност? Жената бе не просто тъжна, тя се чувстваше виновна, че нейните деца няма да имат желания празник. Мария бе убедена, че ако имаше възможност, тя би дала всичко на света, за да направи децата си щастливи. Но реалността бе друга, тя избърса очите си и тръгна към детската градина със свито сърце.

На връщане Ема подскачаше по пътя весело и нетърпеливо обясняваше на майка си как ще напишат писмото до Дядо Коледа. Мария реши, че няма да се приберат в тъжната къща, а ще седнат на една пейка в парка. Намериха тихо местенце, момиченцето бързо извади от раницката си красивите цветни моливи, останали от подаръците на баща ѝ, когато той работеше. Отвориха един бял лист и майката подкани Ема да ѝ каже желанията си. Детето започна да изрежда усмихнато:

- Мамо, искам плюшеното Бин зайче и играчка еднорог, искам също голяяяма кукла и Барби лекарка заедно с къщата ѝ. Трябва ми дълга червена рокля за коледния бал в детската градина, ботушки с бродат и ластици с панделки...

Момиченцето щеше да продължи с желанията си към Добрия старец, ако майка му не го беше прекъснала под предлог, че Дядо Коледа е много зает по това време и може да обърка поръчките, ако са толкова големи. Ема се съгласи и докато се радваше на красивото писмо, в което добавиха и желанията на братята ѝ, Мария все повече се тревожеше за голямото разочарование на дъщеря си, когато види, че няма нищо под елхата. Двете сложиха писмото в плик, надписаха го и го вързаха за един балон. После пуснаха балона да полети, носен от вятъра. Всяка година правеха това, а после Мария тръгваше по магазините, за да изпълни желанията на послушните си и добри деца. Ема радостно махаше с ръчички на балона, майка ѝ знаеше, че този балон няма да стигне до никъде, но този път тя нямаше достатъчно пари, за да купи дори една вещ от списъка на дъщеря си.

Прибраха се вкъщи, Ема разказа на братята си за пуснатия балон и започна нетърпеливо да брои дните до Коледа. Майка ѝ също броеше тези дни и никак не ѝ се искаше празникът да наближава. Дните на родители-те минаваха в притеснения и напразно търсене на работа.

Няколко дни след като Ема пусна балона си с писмото до Дядо Коледа, в голям парк в столицата се разхождаше мъж на средна възраст. Той бе елегантно облечен, спокоен, в добро настроение и неволно се усмихваше, вървейки из алеите на парка, които още пазеха нежната пелена от току-що паднал сняг. Беше обедната му почивка. Той ѝ се радваше, тъй като от много време не му се бе отдала възможност да се измъкне от фирмата дори за един час. Винаги имаше нещо спешно, което един директор на такава голяма фирма като неговата трябваше да свърши. Частната фирма за производство на части за автомобили на г-н Петров процъфтяваше в последните години, умело ръководена от него. Беше спокоен и за семейството си, защото съпругата му прекрасно се грижеше за трите им деца. Затова сега той си мислеше с какви подаръци да изненада близките си за Коледа. Точно в този момент видя балон на едно от дърветата в парка. Помисли си, че някое дете го е изпуснало и сега сигурно му е мъчно за него. Приблужи се и видя, че към балона е привързано писмо. Погледна го, беше надписано за Дядо Коледа. Господин Петров се подвоуми, но взе плика и го разпечата. Със сигурност Добрият старец нямаше да намери това писмо в парка.

Продължава на стр. 3

Илюстрация: Анабела Павлов, 3а клас

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Продължение от стр. 2

Какво бе учудването на мъжа, когато зачете шарения лист, изписан от грижовна ръка и украсен с детска рисунка на семейство като неговото. Скоро лицето му се напрегна и усмивката му изчезна. Шефът на столичната автомобилна фирма четеше писмото на малката Ема. Как това писмо бе пропътувало толкова много път от малкото градче до големия град, който е поне на 600 километра от него, бе цяло чудо. Мъжът постоя, погледна още веднъж писмото и бързо хукна към фирмата си. Уведоми колегите си, че се налага да се прибере у дома, постави им задачи и тръгна с колата към голямата си къща в края на града. Жена му току-що бе прибрала децата им от училище и те едно през друго обясняваха на майка си за случките от деня, за това, че днес в един от часовете по-малките бяха писали писма до Дядо Коледа. Мъжът им се усмихна топло и си помисли колко горд баща е той. Помоли ги да седнат в хола, отвори един лист и започна да чете.

Тази нощ Мария не можа да заспи. Повъртя се в леглото си и стана рано-рано сутринта, за да приготви нещо възможно най-празнично, защото бе Коледа. Бъдни вечер празнуваха у дома със скромна вечеря. Но днес, какво щеше да стане днес, когато децата се събудят от сън и се втурнат към малката, украсена с ръчно правени гирлянди и стари играчки елха? Под нея имаше само три малки пакетчета със скромни лакомства. Какво ще обясни на Ема, когато детето види, че за първи път Дядо Коледа не е изпълнил нито едно нейно желание? Угрижената жена бъркаше кекс, когато чу, че децата се размърдаха в стаите си. Всеки момент щяха да дойдат при елхата. Дори босите крачета на Ема вече се чуваха по коридора. Още по пижамка детето влетя в трапезарията със сияйна усмивка на очакване и любопитство.

В този момент звънецът на входната врата иззвъня и изтръгна жената от вцепенението ѝ. Ема се втурна да отвори, братята ѝ също, а Мария и съпругът ѝ неохотно ги последваха. Навън стоеше усмихнат пощальон с огромен, празнично украсен пакет. На няколко крачки зад него любопитно наблюдаваха и се усмихваха една дама и три деца. Пощальонът поздрави, честити Коледа и каза, че носи поща от Дядо Коледа. Ема щастлива грабна пакета, а нейните братята ѝ помогнаха да го внесе вътре. Мария и мъжът ѝ гледаха невярващо пощальона и дори не се сещаха да го попитат нещо. Непознатият се разсмя с огромно удоволствие, докато ги гледаше как се чудят, а жената с трите деца също продължаваше да стои на няколко крачки от тази интересна група.

- Може ли да ви се представя? – каза пощальонът, който, както вече се досещате, беше самият г-н Петров от столицата.

След като намери писмото на Ема и го прочете на семейството си, г-н Петров, съпругата му и трите им деца решиха да изпълнят желанията на малкото момиченце. Не беше трудно на бизнесмена да проучи семейството и да разбере за проблема, който имаха. С огромно удоволствие изпълниха ролята на Добрия старец. Направиха дори много повече. Когато влязоха в къщата на Мария и семейството ѝ, поднесоха най-голямата си изненада. Г-н Петров бе купил фалиралата автомобилна фирма. Той щеше да я върне към живот, а новият управител, когото щеше да назначи, бе бащата на Ема.

Творбата е написана по истински случай.

Студио по журналистика и творческо писане към БНУ „Иван Вазов“ - Париж, старша възраст

Илюстрация: Анаис Бранкар, 3б клас

Зимна приказка

Сняг вали, вали, вали.
Затрупа той поля, гори,
с бяла снежна пелена
зави тревички и цветя.

Мравчици и буболечки,
скриха се по дупки и пролуки,
катерички в топлите хралупи.
Меца хапна си медаца,

зави се с юргана
и зимен сън захвана.

А децата весели, засмени
с бузки аленочервени,
тичат със снежинките бели,
радват се на пухкавия сняг,
в очакване на Добрия старец беголоблад.

Анаис Бранкар, 3б клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, 3 място

Илюстрация: Анабела Павлов, 3а клас

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Вълшебната шапка на Дядо Коледа

Илюстрация: Анабела Павлов. За клас

Тази сутрин Александър, когото майка му и баща му наричаха Сами, стана рано и отново започна скришом да претърсва къщата. Надничаше под леглата, в гардеробите, в чекмеджетата, зад завесите. От седмица 8-годишното момче правеше това. Той търсеше коледните подаръци или поне някаква следа от тях. Вече беше голям и смяташе, че не Дядо Коледа, а родителите му купуваха желаните от него подаръци, а след това той ги получаваха уж от Добрия старец. Миналата година Сами успя да намери един от подаръците си предварително и това потвърди неговото съмнение за коледните изненади.

Сега обаче не откриваше нищо в къщата. Излезе навън. Отиде в градинската барака за инструменти, след това се разрови в гаража, погледна дори в помещението с пералнята, но нищо не намери. Започваше сериозно да се притеснява. Замисли се и установи, че много беше слушал през цялата година. Помагаше на мама, като слагаше масата, готвеше с нея, помагаше също на баба и дядо. В непрестанно търсене беше минал почти целият ден и оставаха само няколко часа до Коледа, а от подаръците нямаше и следа.

Сами се натъжи. Седна на дивана в хола, но дори не му се играеше на любимата електронна игра. Вече не знаеше дали да чака подаръци или не.

Цялото му семейство сякаш не забелязваше нищо. Всички бяха усмихнати и радостно правеха последните приготовления за празника. Къщата беше украсена и изглеждаше като от приказно царство. Имаше балони, конфети, светещи гирлянди. До прозореца в хола беше поставена голяма красива елха, цялата украсена с червени топки, светещи лампички, лъскави панделки и гирлянди, а най-отгоре на върха грееше една златна звезда. Елхата беше два пъти по-голяма от Сами.

По средата на хола празничната маса, цялата отрупана с вкусни ястия, вече чакаше всички да се наредят около нея. Майката на Сами, в чието коремче имаше две бебенца, които трябваше да се родят съвсем скоро, бе облечена в красива червена рокля. Тя се усмихна щастливо и покани всички да седнат около масата. Бащата на Сами, баба му и дядо му се настаниха и се огледаха за момченцето.

Сами обаче нямаше настроение и дори не му се ядеше. Родителите му го попитаха какво му е. Но Сами не искаше да отговори, а и как да си признае. Майка му и татко му се досещаха, че той е тъжен заради коледните подаръци. Още от миналата година те забелязаха, че детето предварително претърсва къщата за изненади. Затова сега те се спогледаха и оставиха сина си с мислите му без да настояват повече.

Александър винаги си мечтаеше да има животинче въщи. И тази Коледа си беше пожелал кученце и котенце. Този подарък щеше да го направи много щастлив и точно него търсеше. Затова Сами се тревожеше, че не вижда никаква следа от животинче, а той още преди един месец беше написал писмо до Дядо Коледа. Какво беше станало с писмото? Дали майка му и баща му го бяха прочели или не? Дали не го пуснаха по пощата до селото на Дядо Коледа, което се намира близо до град Рованиemi във финландската област Лапландия, и то се изгуби? Дали пък Дядо Коледа наистина съществува и нещо му е сърдит?

Александър не пожела да хапне от вкусните ястия. Отиде в стаята си, облече си пижамата и седна пред прозореца. Навън валеше пухкав сняг. Беше тихо. Дърветата бяха целите бели сякаш прегърнати от снега. Къщичките блесяха целите в коледни светлини. Вълшебно беше. Сами погледна отново към дърветата и изведнъж, като че видя нещо. Не беше ли това Дядо Коледа, седнал в шейната си, теглена от осем еленчета?

- Наистина ли е Дядо Коледа? – каза на глас Сами и веднага се зарадва, че подаръците пристигат. Но Дядо Коледа не спря шейната, а бързо отмина и се скри зад облаците. Много разочарован и почти разплакан, Сами си легна и заспа. Дори не беше сигурен какво точно е видял.

Продължава на стр. 5

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Продължение от стр.4

Настъпи новото утро. Вече беше Коледа. Александър стана рано. Реши да провери има ли следи от Дядо Коледа и накъде точно е отишъл, защото мислеше, че си спомня в коя посока се отправи шейната снощи. Сами отвори външната врата, погледна пред къщата, после в небето, но не видя следа нито от Дядо Коледа, нито от еленчетата.

На стълбите имаше само една червена шапка. Сами не беше доволен и реши да влезе вътре, но в този момент шапката помръдна. Детето се стресна и се скри зад вратата. Изведнъж изпод шапката излязоха едно котенце и едно кученце. Котенцето беше красиво бебенце, оранжево на цвят, със сини очички. Кученцето пък беше кафяво с бели ушички, черни крачета и оранжева опашка.

Александър не можеше да си намери място от щастие. Веднага разбра, че това е неговият коледен подарък. Гушна котето и кучето и щастлив влезе въкъщи. Нахълта в стаята на родителите си, за да се похвали със своите нови приятелчета. Майка му и баща му се спогледаха и го попитаха:

- А кой ти остави този подарък?

- Дядо Коледа - отговори Сами без да се замисли.

Студио по журналистика и творческо писане към БНУ „Иван Вазов“ - Париж, младша възраст

Илюстрация: Анна Георгиев, 26 клас.

Чудната Коледа на Авраам и децата от Слънцепотамия

Нашата история не е за герои като Супермен или Лейди Бек, нито за Елза и Ана, нито за герои от приказките на Андерсен или Джани Родари. Тя е за едно малко любознателно момче на име Авраам. То беше мургаво, доста крехко и височко момче с черна коса и къдрици, стърчащи като разпилени пружинки от главата му, а на лицето му като ярки звезди блещукаха големи златисти очи. То живееше, откакто се помни, в Слънцепотамия – една много гореща и слънчева страна, най-горещата на планетата Земя, където никой досега не беше чувствал студ, нито виждал сняг. В морето на тази чудна страна плуваха големи зъбести акули, в реките газеха страшни зелени крокодили, в пустинята препускаха множество двугърби камели, в кални ями се къпеха огромни хипопотами, по дърветата скачаха игриви шимпанзета, в саваната крачеше тежко големият слон, а на най-високата скала гордо седеше цар Лъв, който винаги дебнеше за стръв.

Сега сигурно се чудите каква е тази коледна приказка без студ и без бели снежинки, без лъскави подаръци под елхата, приготвени от малките джуджета с чукчета...

Историята започва с една стара легенда, която Авраам бе чул от своя дядо – легенда за "Снежната Коледа", която разказваше за загадъчно бяло вещество, наречено "сняг", и как то падало от небето, носейки радост и уют. Според дядо му, ако някой вярва достатъчно силно в магията на Коледа, дори в горещата Слънцепотамия може да се случи чудо.

Една сутрин, докато Авраам бе на пазара да купи плодове, чу викове от съседната улица. Хората се бяха събрали около непознато същество – весело джудже на име Руди, което сновеше из сергиите и шепнеше нещо за Коледа. Джуджето бе облечено в зелени дрешки и червени ботуши, а в ръката си носеше малка чантичка, от която се сипеше нещо като блясък.

- Ей, момче! - подвикна Руди и се усмихна на Авраам. - Не би ли искал да научиш какво е Коледа?

Авраам, който бе чувал за празника, но никога не го бе виждал, кимна с блеснали очи.

- Тогава ще ти покажа нещо специално - каза Руди и махна с ръка. - Но имам нужда от помощници.

С тези думи джуджето се огледа и наоколо се събраха още няколко деца, любопитни и заинтригувани. Групата помощници на Руди бе сформирана: срамежливата Айша с дълги черни плитки, смелият Бен, който никога не се плашеше от акули, малката Зара, която обичаше да съчинява истории, и, разбира се, Авраам, с неговия безкраен интерес към света.

Продължава на стр. 6

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Продължение от стр. 5

– Добре, деца! – извика Руди с важен тон. – Трябва да се подготвим, за да посрещнем Коледния Дух. Но за това ни трябва три магически неща: щипка доброта, шепа смелост и капчица мечта.

Децата се спогледаха и започнаха да мислят откъде биха могли да намерят тези чудни съставки.

– Аз ще донеса доброта! – извика Айша и хукна към дома на старата госпожа Фатима, която винаги имаше нужда от помощ в градината си. Айша се зае да полива цветята ѝ, докато г-жа Фатима не я дари с топла прегръдка и усмивка, които светеха като малки огънчета.

Бен, който бе прочут със своята смелост, тръгна към реката, където крокодилите плуваха в тъмните води. С камък в ръка той се изправи пред тях, а Руди му подвикна, че не е нужно да се бори с тези стаховити животни, а просто да им покаже уважение. Бен разбра и направи точно това - застана на брега и им пожела мирна река, докато те се отпуснаха спокойно под топлото слънце. С този акт на смелост той получи светлинка в ръката си, която започна да блести ярко.

Зара, която мечтаеше за необичайни приключения, отиде до най-високата скала, където цар Лъв наблюдаваше саваната. С лека уплаха, но и с вяра в сърцето, тя се приближи и му разказа за своята мечта - как искаше да види сняг, нещо, което не е виждано в Слънцепотамия. Лъвът я погледна и кимна одобрително, сякаш разбираше колко е важно да съхраним мечтите си, дори да изглеждат невъзможни. Тогава от небето, сякаш отникъде, засия малка снежинка и падна в ръцете на Зара.

Когато всички деца се събраха отново, държейки своите светлинки, Руди се обърна към Авраам с топла усмивка:

- Авраам, твоето любопитство и вяра в чудесата доведоха до този момент. Ти запали искрата, която събра всички тези деца заедно. Без теб магията на Коледа нямаше да намери път до Слънцепотамия – каза джуджето и направи странен танц, хващайки за ръце децата около него. Небето над Слънцепотамия се покри с облаци, каквито хората не бяха виждали преди, и от тях започнаха да падат милиони снежинки. Първите снежинки в Слънцепотамия!

Авраам се огледа плахо и чак тогава осъзна, че наистина неговата мечта е направила всичко това възможно. Сърцето му се изпълни с благодарност, че дори и в една гореща и слънчева страна като тяхната Коледа може да дойде, ако вярваш достатъчно силно. Той се усмихна, усещайки топлината на приятелството и вълнението от чудото, което се случваше около него.

Жителите на Слънцепотамия излязоха от къщите си и гледаха с удивление как земята се покрива с бяло одеяло. Децата започнаха да играят в снега, търкаляха снежни топки и правеха различни фигури. Беше най-чудната и весела нощ, която някога бяха преживели.

Така, благодарение на доброта, смелостта и мечтите, Авраам и децата от Слънцепотамия създадоха първата Коледа в историята на тяхната страна.

А дядото на Авраам, който стоеше на прага на къщата си, се усмихваше и шепнеше: "Истинската магия на Коледа е в нас. Тя не е в снега или в подаръците, а в доброто, което носим в сърцето си."

Ученици от 3 и 4 клас на БНУ „Св. Иван Рилски“ гр. Кавала, Гърция, заедно с техните учители

Илюстрация: Йоана Петров, 3б клас

Коледа

Коледа е тук и децата правят ангели в снега.
Коледа е тук и елхите греят с декорация.
Коледа е тук и всички радостни са много.
Коледа е тук и отвсякъде се чува:
"Колко хубаво е тук! Това е коледното чудо!"

Божена Балинска, 3а клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Чудесата по Коледа

Имало едно време едно детенце, което се казвало Бобо и много искало да прекара Коледа със семейството си. Но то не познавало родителите си, защото било изоставено, когато било бебе. Непрекъснато ги търсело, но без успех.

Бобо бил толкова тъжен, че вечер се завивал с одеялото през глава и чакал да дойде времето, когато най-сетне ще ги намери.

Веднъж момченцето чуло шум и веднага слязло на долния етаж. Там видяло странен човек с брада, червено палто и червена шапка. Бобо веднага разбрал, че това е Дядо Коледа. Детето било учудено, развълнувано и леко стреснато, но се престрашило и казало на Добрия старец:

- Здравей, Дядо Коледа! Аз се казвам Бобо и много бих искал да ми помогнеш.

- Хо-хо-хо, моето момченце, кажи. С радост ще ти помогна, но имам един проблем. Страшен дракон отвлече моите джуджета – казал Белобрадият старец.

- С радост ще Ви помогна, дори ако има по-големи проблеми - казал малкият Бобо.

Двамата се качили на шейната и тръгнали към Северния полюс. Пътували, пътували и пристигнали в двора на дракона. Там видели, че всички джуджета правят играчки само за злодея. Това било много лошо. Дядо Коледа извадил вълшебен меч и го дал на Бобо. Благодарение на това оръжие малкият боец успял да спаси джуджетата от злата магия на дракона. Преди да вдигне меча, Бобо казал:

- За това, което причини на джуджетата и на Дядо Коледа, както и на всички деца по света, ще си платиш скъпо!

Драконът бил сразен, а джуджетата – спасени. Дядо Коледа успял да сложи подаръци под елхите на всички деца. В замяна Белобрадият старец изпълнил най-съкровено желанието на Бобо - намерил семейството му.

Така се сбъднала най-голямата мечта на момчето и то прекарало най-хубавата си Коледа!

Алек Андреев, ба клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, 2 място

Изчезналата коледна елха

Беше тъмна и студена зимна нощ. Милен бе заспал след дълъг и уморителен ден, в който беше украсил къщата. Той обожаваше Коледата толкова много! Това бе най-любимият му празник.

На сутринта Милен се събуди, готов да отвори подаръците, които Дядо Коледа трябваше да е оставил. Той слезе по стълбите, но когато влезе в стаята, усмивката веднага се изтри от лицето му. Елхата я нямаше. Милен веднага хукна към стаята на родителите си. Събуди ги и им каза за огромната трагедия, която се е случила. Момчето съвсем се обърка, когато баща му и майка му започнаха да се смеят. Баща му го хвана за ръката и го изведе навън. Майка му също тръгна след тях. В момента, в който излязоха, Милен видя огромна светеща елха точно пред къщата им. Изведнъж чу глас, който никога не е очаквал. Нали все се крие ...

- Дядо Коледа!? – извика детето.

- Честита Коледа, Миленчо! Хо-хо-хо! - каза Дядо Коледа и бързо си тръгна.

Това беше най-добрата Коледа, която Милен някога е имал.

Анджела Цветелинова, 14 г., БНУ „Георги Сава Раковски“ - Викалваро, Испания

Коледа в гората

В гората, близо до едно дърво, имаше къщичка, която не беше по-голяма от ръката ми. В тази къща живеяха едни малки човечета. Толкова малки, че в къщата имаше стотици от тях. Може би имаше около 700 малки човечета и те си живеяха щастливо, нормално и добре, докато... Коледа пристигна.

Всички бяха щастливи предната нощ. Имаше много храна, обилна за всички. След като се нахраниха добре, всеки се прибра в стаята си и докато гледаха мравките навън през малките си прозорчета, заспаха сладко-сладко.

На следващия ден всичките 700 човечета излязоха на снега, за да си вземат подаръците, които толкова много чакаха и... изненада: подаръците ги нямаше! Просто ги нямаше!

Продължава на стр. 8

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Продължение от стр. 7

- Сигурно мравките са ги взели... - извика едно от човечетата.

Всички в един глас се съгласиха и отидоха да проверят дали мравките са взели подаръците. Към дупката на мравките отидоха 101 човечета. Най-силният и най- смелият ги попита:

- Защо сте взели подаръците ни? - като се опита да е страшен и строг.

Мравките от своя страна отговориха, че техните подаръци не им стигат и затова са взели и на човечетата. Даже и не мислеха да им ги върнат. Все още подаръците не бяха отворени. За жалост човечетата не можеха да направят нищо, защото мравките бяха милион. Какво можеха да направят срещу толкова много противници. Но деветдесет и деветото човече се сети и хвърли един камък. Мравките се разбягаха стреснати и никоя не се сети да си вземе подаръка. Човечетата това и чакаха.

Всеки взе подаръка си, отвори го спокойно и всички бяха щастливи. Добрият Дядо Коледа отново зарадва малките човечета в прекрасния им свят.

Теодор Момчилов Тодоров, 12 г., БНУ „Д-р Петър Берон ” - Леганес, Испания

Неочакваният помощник на Дядо Коледа

Това се случило сутринта на Коледа. Антон се събудил рано. Отишъл веднага до елхата, защото там обикновено намирал подаръците си. Този път видял нещо необикновено.

- Ама какво е това? – учудено казал Антон.

Под елхата имало цяла планина от подаръци. Антон започнал да разглежда подаръците, но върху шарените пакети и кутии видял имената на други деца. Веднага отишъл при майка си.

- Мамо, Дядо Коледа сигурно се е объркал. Донесъл е толкова много подаръци на други деца у дома, а те ще ги чакат под техните елхи - обяснило задъхано детето.

Майката, бащата и Антон не чакали дълго. Облекли се и от къща на къща започнали да раздават подаръците по адресите. Така всички деца успели да получат подаръците си на празничния ден. Всички били радостни. Но Антон бил най-щастлив. Това била най-хубавата му Коледа.

Антон Дьолигни, 2а клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Коледата на Вени

Имало едно време едно момченце на име Вени. Всяка година то с нетърпение очаквало Коледа – неговият любим празник. Вени много обичал да помага на майка си в подготовката за празника. Украсявал елхата, поставял лампички по цялата къща, слагал любимата си шапка на джудже и с огромно удоволствие помагал за приготвянето и изпичането на коледните бисквитки.

От дълго време Вени мечтаел за кученце. Това било единственото му желание. Това и написал в писмото си до Дядо Коледа. В коледната утрин Вени с нетърпение изтичал до елхата и видял една кутия, на която пишело неговото име. Отворил я и видял едно малко, пухкаво кученце. Лицето му засияло от радост. Смехът му закънтял из цялата къща. Веднага му измислил име – кръстил го Зоуи и от този ден напълък станали неразделни приятели.

Това била най-незабравимата му Коледа досега, защото желанието му се сбъднало и той спечелил верен и незаменим приятел.

Илюстрация: Лора Брандт, 8 клас

Венцислав Андреев, 4б клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Коледен сън

В една декемврийска вечер Том и семейството му вечеряли, разговаряйки за предстоящата подготовка за Бъдни вечер и Коледа, както и за очакваните подаръци от Дядо Коледа. След това детето си легнало развълнувано. Унесло се. Изведнъж леглото му се превърнало в красива коледна шейна. Изненаданото дете се събудило и видяло как лети в небето сред многобройните звезди към неznайна посока.

Продължава на стр. 9

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Продължение от стр. 8

Когато шейната спряла, Том видял табела, на която пишело „ЛАПЛАНДИЯ“, а под нея: „РАБОТИЛНИЦАТА НА ДЯДО КОЛЕДА“. Той разтъркал очите си, мислейки, че сънува, но това не било сън, а действителност. Пред него стоял Белобрадият старец. Той бил разтревожен. Обърнал се към Том и го попитал дали случайно не е видял един северен елен с червен нос и звънче, на което било написано „Червеноско“. Детето му отвърнало, че, идвайки към Лапландия, го видяло да бяга в посока към гората, а зад него тичало джудже, облечено в черни дрехи. Дядо Коледа разбрал, че неговият помощник е омагьосан и започнал да разказва, как докато изпълнявали желанията на децата в работилницата му, джуджето без да иска изсипало много голямо количество звезден прах върху себе си. Това най-вероятно го е омагьосало и затова било облечено в черно вместо в хубав коледен костюм. Единственият начин да развалят магията бил да намерят дванадесетте коледни гирлянди, скрити в Магическата гора на Лапландия.

Белобрадият старец попитал Том дали иска да му помогне, защото до Коледа оставали само три дни, а без джуджето нямало да могат да направят всички играчки за децата. Момчето се развълнувало, че ще спаси светлия празник и веднага се съгласило. Те тръгнали към Магическата гора. Тя била обсипана със златен прах. По дърветата висяла коледна украса. Изведнъж едно от дърветата се размърдало и до него те видели Червеноско. Дядо Коледа го погалил. В този миг рогата му заблестели и заслепили Том. Северният елен им разказал, че джуджето се е скрило в пещерата в края на гората. Тогава Дядо Коледа разтърсил палтото си и гората потънала в мрак. Само 12-те магически дървета останали осветени с коледни гирлянди. Том разбрал, че ще трябва да вземат гирляндите, за да развалят магията. Бързо скочили на гърба на елена и полетели над дърветата, за да вземат всяка гирлянда. Том забелязал, че на тях били написани следните думи:

КОЛЕДНА МАГИЯ, ЩЕДРОСТ, ТЪРПЕНИЕ, СЕМЕЙСТВО, ВЯРА, ЛЮБОВ, НАДЕЖДА, РАДОСТ, ДОБРОТА, СОЛИДАРНОСТ, СВОБОДА, МИР.

Следващият етап бил да стигнат до пещерата. На входа ѝ стояло джуджето. То разпознало Дядо Коледа и го помолило да му помогне. Белобрадият старец сложил 12-те гирлянди на врата му и черните дрехи се превърнали в коледен костюм. Всички тези приключения отнели доста време и оставал само ден за подготовката на коледната шейна и раздаването на подаръците. Детето помогнало с каквото могло. След това легнало отново в леглото си. Дядо Коледа го поръсил със звезден прах, леглото се превърнало в шейна и излетяло.

На сутринта Том се събудил в стаята си. До него стояла коледна гирлянда – спомен от вълшебното му пътуване в Лапландия.

Илияна Фурниер, 4б клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, 1 място

Топла Коледа

В едно топло градче, където зимата се усеща като пролет, живяло едно малко дете, което си мислело какво ще поиска тази година за Коледа. Едно било ясно - тази Коледа то най-много желало да завали сняг. Навън било студено, хората носели якета, но никога не било достатъчно студено, че да падне поне една снежинка от небето.

Детето, родителите му и големият му брат преди време играели много на снега. Било традиция да излязат навън и да направят снежен човек. Но откакто големият брат изчезнал, повече не завалил сняг. Когато детето питало за брат си, майката винаги отговаряла, че той си е тръгнал за дълго време. Не казвала къде е, нито защо си е тръгнал. Каквато и да била причината, него го нямало.

- Може би ако завали сняг, той ще се върне - мислело си малкото дете.

В деня на Бъдни вечер отишли до центъра на града, за да видят Дядо Коледа. Малкото момче се надявало, че той ще изпълни желанието му. Чакали на опашка докато дойде техният ред. Когато детето се приближило, старецът го прегърнал и го попитал какво иска. Детето отговорило, че не иска вещи, но е много важно за него да завали сняг. Дядо Коледа му отвърнал, че това ще е трудно, но ще направи всичко възможно. Попитал детето защо това е толкова важно и момчето му разказало, че преди време, когато имало сняг, играели заедно с брат му и правели снежни човеци, но сега брат му го няма, а ако завали, може би той ще се върне. Дядо Коледа се усмихнал и обяснил на детето, че всъщност желанието му не е да завали сняг, а да види брат си. Момченцето се съгласило.

- Брат ти никога не си е заминавал. Това, че не го виждаш, не означава, че не е до теб - казал старецът. Когато си тръгнали към дома, момчето казало на майка си:

- Значи не вали сняг, защото батко ни дава топлината на сърцето си и това влияе на температурата?

- Да, но важното е, че винаги е до нас и ни дарява с любовта си всеки ден - отвърнала майката и погалила просълзена малкия си син.

Райна Георгиева, 11 клас, БНУ „Васил Левски“, Сан Агустин де Гуадаликс, Испания

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Коледни вълшебства

Беше около Коледа. Времето на вълшебствата и подаръците.

Малкият Петърчо се събуди както обикновено и погледна навън. Тази нощ валя снежец. Всичко наокло стана приказно и бяло и дори малката елхичка си беше облякла зимната премяна. Петърчо се зарадва и се заприготвя да излезе навън. Мигом се облече, грабна избелялата си износена шапка и започна да се обува. В този момент си припомни, че вчера съвсем си докъса вехтите обувки. Опитва се да ги обуе, но не! Петърчо се разплака.

- Мамо - обърна се той към остарялата си без време майка. - Нямам обувки, не мога да отида да играя с другите деца. Как ще ходя на училище?

- Потрай малко, синко. Скоро ще има ред и за обувки, и за друго, стига само да оздравея малко. Петърчо си избърса бързо очичките.

- Мамо, ще оздравееш, иначе не може. Не се ядосвай и с тези обувки ще карам. Хубави са си моите обувки. Майката прегърна горещо своето дете и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Петърчо продължи да гледа жално през прозореца децата, които играха весело навън. Той бе мечтал за това да излезе навън при децата. Но най-голямата му мечта беше да има здрава майчица. Макар че той беше още малък, осъзнаваше добре колко е важно тя да е здрава. Така дълго седя до прозореца, мечтаейки. Изведнъж през ума му мина мисълта, че и той може да направи някого щастлив. Колко хубаво би било да направи нещо приятно за майка си. Момчето бързо скочи от стола, грабна ножиците, цветната хартия, лепилото и се захвана за работа. Когато всичко беше готово, Петърчо легна да спи, но не му се спеше, с нетърпение чакаше сутринта да поднесе подаръка.

Утрото беше слънчево и ярко. Лъчите на слънцето погалиха лицето на Петърчо. Той стана от леглото и забърза към кухнята, където майката приготвяше закуската. Момченцето ѝ подаде пъстрата картичка и каза:

- Това е за теб, мамо. Честита Коледа!

За пръв път от дълго време на лицето на жената светна щастлива усмивка. Тя топло прегърна малкото си момче и го целуна. След малко някой почука на вратата. Това бяха съседите и приятелите на Петърчо, които бяха видели, че го няма навън. Те бяха подготвили много лакомства, но най-големият подарък бяха новите обувки, които той забеляза веднага. Щастieto му нямаше граници.

Децата играха навън до късна вечер и тази Коледа стана най-щастливата за всички тях. А майката запази картичката дълги години. И в моментите, когато бе най-тъжна, тя вземаше тази коледна картичка и любовта на детето ѝ стопляше майчиното ѝ сърце.

Мария Еребакан, 10 клас, Българо-украински културно-образователен център «Медиа», с. Вайсал, Украйна

Неочакван празник

В една снежна коледна нощ малкото селце на края на света бе покрито с меко бяло одеяло. Всички къщи блестяха с цветни светлини, а по улиците се разнасяше мирис на печени ядки и канела.

В малка къща на края на селото живееше стара баба, която всяка година чакаше Коледа с нетърпение. За този празник тя правеше специална коледна вечеря за своите внуци и за децата от съседните къщи. Тази година обаче бабата се чувстваше самотна, тъй като всичките ѝ внуци бяха далече и нито един от тях нямаше да успее да дойде за празника при нея. Това бе толкова тъжно, че старата жена се отказа да празнува. Не направи вечеря, поплака си тихичко и си легна рано-рано.

Вечерта, когато снежинките започнаха да падат по-силно, на вратата ѝ се почука. Бабата се учуди кой ли може да е.

Когато отвори, пред нея стояха три усмихнати деца. Те носеха домашно приготвени сладки и ѝ поднесоха коледни пожелания.

- Искрахме да дойдем и да споделим Коледа с Вас - казаха те с усмивки.

Сърцето на самотната старица се изпълни с радост. Тя ги покани вътре, а децата заедно с нея приготвиха вечерята. На жената ѝ се струваше, че това бе най-вкусната храна, която бе приготвяла някога. След вечерята всички седнаха пред камината, разказваха истории, пяха коледни песни, играха на игри. Беше красиво, стоплящо, интересно и незабравимо.

Илюстрация: Йоана Петров, 3б клас

Тази коледна нощ не само сближи още повече старата баба с децата, но и им напомни, че истинската магия на Коледа идва от споделянето и любовта.

Йоана Петров, 3б клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, 1 място

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Коледната вещица, която има рожден ден

Една зимна и студена нощ, когато всички спяха, някой ме събуди. Беше много бърз. Аз станах и проверих часа. Беше полунощ.

- 19-ти декември е! - казах си аз. – Моят рожден ден!

Отидох в хола. Там видях двама от елфите на Дядо Коледа. Когато се доближих до тях, те ми казаха:

- Здравей, Йоана! Честит рожден ден!

- Благодаря! - казах аз. - Вие ли ме събудихте?

- Да! Ние бяхме.

- Много ли сте бързи?

- О, не! Ние сме нито много бързи, нито много бавни.

- А защо ме събудихте толкова бързо?

- Защото Магическият Коледен Портал ни изстреля толкова бързо. А сега ела с нас.

- Наистина ли? - попитах аз.

- Да - отговориха елфите.

Минахме през портала и се озовах в работилницата на Дядо Коледа. Там видях останалите елфи, елените, Дядо Коледа и госпожа Клаус. Госпожа Клаус се доближи до мен и каза:

- Ти вече си коледната вещица. Ти си госпожица Йоана Клаус. Сега отиди и нахрани елените.

- Добре! - отговорих аз.

Когато отидох при елените, аз използвах магия. Чу се нещо като „Бум!“ Влязох в кухнята и видях, че съм изпръскала госпожа Клаус с коледен пудинг. Тя каза:

- Какво си направила, Йоана Клаус?

- Искях да нахраня елените с магия - отвърнах.

- Сега го оправи! - заповяда тя.

- Добре, госпожо Клаус – отвърнах аз и се зачудих какво да направя. Опитах се пак да използвам магия, но без да искам повредих машината за правене на играчки. Опитах се да оправа много проблеми с магия. Искях шапките на елфите да изчезнат, елените да се превърнат в котки, инструментите за шейната да излетят, писмата на дядо Коледа да се разпръснат по цялата работилница, телескопът да се върти с бясна скорост, но изведнъж Магическият Коледен Портал се затвори завинаги. Отидох в центъра на работилницата и започнах да плача. Когато избърсах последната сълза, видях, че съм оправила цялата работилница с моите сълзи. Всички се събраха около мен и ми бяха много благодарни. Дядо Коледа даде коледни писма на елфите и тръгнахме към къщи. Когато ме прибраха, те ми дадоха покана, с която всяка Коледа можех да отивам в работилницата на дядо Коледа. Аз бях много щастлива. И да ви кажа, това беше най-прекрасният рожден ден в живота ми.

Йоана Филипова, 4б клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Мила-Одели и Дядо Мраз

Една вечер, докато Мила-Одели стоеше до прозореца и гледаше звездите, тя чу тих, топъл глас. :

- Здравей, Мила-Одели! Аз съм Дядо Мраз и тази вечер реших да си поговоря с едно специално дете. Ти вярваш ли в магията на Коледа?

- Разбира се, че вярвам! Коледа е любимият ми празник. Но защо се появи сега?

- Защото исках да ти кажа една тайна. Знаеш ли, че много възрастни вече не вярват в магията на Коледа? Те са забравили какво е да вярваш в чудеса и често създават само проблеми, вместо да се радват на празника.

- Но защо, Дядо Мраз? Нима възрастните не искат да са щастливи и да се радват на Коледа?

- За съжаление, понякога те са толкова заети със своите грижи, че забравят за вълшебството около тях. Миналата година коледната звезда започна да свети по-слабо, защото много възрастни спряха да вярват в чудесата.

- О, не! Какво ще правим тогава? Не можем да позволим на Коледа да загуби своята магия!

- Ето защо реших да те помоля за помощ, Мила-Одели. Искам тази година ти и всички други деца да покажете на възрастните какво е истинската магия на Коледа. Може би можеш да им разкажеш за чудесата, които виждаш, или да направиш нещо добро за тях.

Продължава на стр.12

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Продължение от стр. 11

- Аз ще им разкажа! Ще им покажа как се радваме на Коледа и ще им напомня за чудесата, които са забравили.
- Знаех си, че ще разбереш! С всяко ваше добро дело, с всяка усмивка коледната звезда ще свети все по-ярко. Така всички, дори и възрастните, ще почувстват магията отново.
- Обещавам ти, Дядо Мраз! Тази Коледа ще бъде специална за всички. Ще направя всичко възможно, за да върна магията на празника и да накарам възрастните да се усмихват.
- Точно така, Мила-Одели! С такива деца като теб аз съм сигурен, че коледната магия винаги ще живее.
Мила-Одели затвори очи, усмихната, с обещанието, че тази Коледа ще бъде най-вълшебната, че тя ще помогне на всички да повярват отново в чудесата.

Мила-Одели Сиго, 4б клас, БНУ «Иван Вазов» - Париж, 2 място

Дядо Коледа не съществува или пък...

Лили беше тъжна, тъй като трябваше да става за училище. Не ѝ се ходеше, защото днес щяха да пишат писма до Дядо Коледа, а тя знаеше истината. Опита всичко, за да не отиде на училище.

- Мамо, боли ме коремът, боли ме главата, кракът ми е счупен,... и т. н., и т. н. Но нищо не проработи и тя трябваше бързо да се приготви за училище.

Когато пристигна в клас, беше тихо и всички вече пишеха съсредоточено. Лили сърдито се провикна:

- Дядо Коледа не съ-ще-ству-ва! Децата спряха да пишат, погледнаха я с ококорени очи и започнаха да говорят едно през друго:

- Не е вярно, а кой чете писмата и слага подаръците под елхата, защо сме послушни тогава? ...

Лили обясни, че родителите четат писмата и слагат подаръците под елхата. Съучениците ѝ се ядосаха още повече. Накрая се наложи госпожа Шмит да се намеси и да спре спора:

- Запазете тишина! Който иска да пише, който не иска да не пише писмо до Дядо Коледа.

Настъпи тишина, но Лили продължи да си мърмори под носа:

- Трябваше да си остана вкъщи на топло под завивката, а не да...

В този момент тя усети нещо да побутва краката ѝ. Погледна под чина и видя движещ се бляскав облак, от който се измъкна едно странно същество и остави малка торбичка на коляното ѝ. То изчезна толкова бързо, че тя не успя дори да го попита кой е. Взе торбичката и видя надпис на нея "Рио - главен елф на Дядо Коледа". Отвори я и отвътре се посипа малко бляскав пращец. Лили сякаш видя като през прозорец някакво странно място. Бързо затвори торбичката и всичко изчезна.

По-късно, когато беше сама, отвори отново торбичката и пхна ръчичка вътре. Внезапно се озова на странно място, пълно с подаръци. Разтърка очи, огледа се и видя точно това същество, което беше в класната ѝ стая. То раздаваше команди:

- Ти пълни трети чувал, ти занеси тази кутия обратно за опаковане! - Изведнъж смени тона и викна:

- Всички излизаме! Десет минути почивка.

Лили разбра, че елфът я бе видял. Той се приближи, поздрави я с "добре дошла в работилницата на Дядо Коледа!" и я покани да се чувства свободна да разгледа навсякъде. Лили остана безмълвна и започна да се оглежда наоколо. Видя джуджета, отварящи и четящи купища писма, видя джуджета, опаковащи подаръци, други пък товареха вече опакованите подаръци в шейна с впряг от елени.

- Значи дядо Коледа наистина съществува?! - промълви Лили на глас и отвори очи.

Изведнъж се озова в топло легло, завита почти презглава. Оказа се нейното легло, в нейната стая. В този момент майка ѝ отвори вратата и влезе със сироп в ръка:

- Време е за лекарството - каза тя.

- Мамо, вчера в училище се появи един елф... - тя не успя да довърши, понеже майка ѝ се засмя и каза:

- Лили, ти не беше вчера на училище. Цял ден прекара в леглото с температура.

- Но, мамо! Аз видях Дядо Коле...

- Хайде, отвори уста и изпий сироп, а след това може да слезеш долу да видиш какво има под елхата - каза майка ѝ.

Когато погледна под елхата, момиченцето видя огромен пакет с нейното име. Оказа се ново колело. Точно това, за което мечтаеше. А на кормилото имаше закачена малка торбичка, която блестеше...

Йоанна Калайджиева, 4б клас, БНУ
„Иван Вазов“ - Париж, поощрение

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Снежинки

Снежинки сме ние
и тук няма да крия,
че животът ни кръговрат е един.
Ту в небето се вием,
ту чезнем във преспите сняг.

Какво да ви кажа?
Живеем с миража,
че носим надежда за вас.
Готови сме даже
да се стопим по паважа
само усмивка да видим от вас.

Тогава миражът
превръща се в чудна мечта.

А тя, да ви кажа,
заслужава си всяка цена.

Със бели премени,
накичени всички,
с блестящи различни полички,
политаме леко надолу към вас.

И търсим пътеки,
и леки, и меки
се носим в простора в захлас.

Когато намерим къде да застелим
юргана си мек кат памук,
светът се променя
и като елха се обкичва

със чудни снежинки от пух.

И ако изгубил надежда,
за миг ни поглежда
минуващът разсеян, сърдит,
светът му тогава сам се зарежда
със сили за подвиг велик.

Тези малки снежинки,
с живот тъй къс и нелек,
могат за миг да направят
щастлив всеки човек!

**Илея Тодорова, 3а клас, БНУ
„Иван Вазов“ - Париж, 2 място**

Странната стая

Както всеки ден след училище, така и днес, Богдан отиде в магазина на най-добрата приятелка на майка си, за да я изчака да се върне от работа. Майка му работеше много и до късно, а момчето беше безкрайно самотно. Липсваше му не само майка му, но и приятелите, които по това време излизаха и се забавляваха, а той стоеше в магазина. Това място за него бе като затвор, в който времето бе спряло, часовете пълзяха тъжно и протяжно и това бе много отегчително.

Коледа приближаваше лека-полека, носейки магия и светлина. Празниците обаче не правеха Богдан щастлив. Те сякаш подчертаваха чувството на самота, липсата на близост и топлина около него и сред радостта на другите момчето ставаше още по-самотно. Няколко седмици преди Коледа той се среща в магазина с едно момче, което също бе дошло там, за да изчака родителите си да го вземат след училище. Но на него това му се случваше за първи път и момчето, което се казваше Кристиян, беше весело и щастливо. Дватамата решиха да поиграят на криеница. Когато дойде време Богдан да се крие, той видя една врата, бързо влезе в някаква стая и докато се оглеждаше за по-скришно място, остана без думи.

Това не беше стая, а магическа фабрика, препълнена с детски мечти и радост. Фабрика за коледни играчки. В нея тичаха, смееха се и сърчно работеха елфи, облечени в ярки цветове. Те изработваха играчките с такова внимание и любов, че дори шокираният Богдан усети някаква невероятна топлина и обич в сърцето си. Фабриката сияеше, окъпана в разноцветни светлини, а във въздуха се носеше аромат на канела и джинджифил.

Богдан реши да остане мъничко там и да погледа. До този момент той никога не бе изпитвал в живота си такова щастие. Може би все пак човек трябва да вярва и в чудото на промяната...

Софи Драганов, 7б клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, поощрение

Коледно желание

Имало едно време момиченце, което се казвало Ая. То имало братче, което било много болно. Не можело да движи нито ръцете, нито краката си. Прекарвало дните си в инвалидна количка. Всяка вечер Ая се молела то да оздравее най-вече на Дядо Коледа, тъй като чувала, че по Коледа стават чудеса.

В навечерието на Коледа, на 24 декември, Дядо Коледа влязъл през камината, погалил ръчичката на малкото момченце и казал:

- Твоята сестричка се молеше цялата година ти да оздравееш. Тъй като нейната вяра в Коледа и в мен е много силна, аз ще ти помогна.

Дядо Коледа хванал момченцето за ръка и то усетило силна топлина по тялото си. Започнало да плаче от радост, събудило сестричката си и извикало:

- Ая, бързо, бързо, събуди се! Ела и виж! Мога да си мърдам ръцете, мога да си мърдам и краката. Погледни, аз мога да хо-

Илюстрация: Йоана Петров, 3б клас

дя. Не съм вече парализиран. Ая скочила от леглото и какво да види! Брат ѝ можел да ходи, да се движи. Всичко било истина!

Нейната вяра в Дядо Коледа сбъднала най-съкровеното ѝ желание - братчето ѝ да оздравее.

Вярвайте в Дядо Коледа! Вярвайте в чудесата, защото магията на Коледа наистина става реалност!

Мелиса Ахмедов, 4б клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

КОЛЕДНИ ЧУДЕСА

Вълшебното писмо от Дядо Коледа

Една нощ преди Коледа станах много рано и видях писмо, което блестеше. Взех го, отворих го и влязох в него. Дядо Коледа ме покани в неговата работилница и започнах да правя подаръци. Правих ги доста дълго, а след това той ме изпрати до моята къща. Легнах си.

На другия ден видях Борис и Йоана, бяха станали рано и разопаковаха подаръците. Видяха какво са получили и много се зарадваха. Когато стана време за вечеря, се нахраниха и си легнаха без мен. Заспаха дълбоко. Аз станах и видях друго писмо, в което пишеше: „Дядо Коледа те кани в работилницата“. Сkochих в писмото, пристигнах на място и трябваше да нахраня елените и елфите, както и да взема храна за мен и Дядо Коледа. Когато направих всичко това, се прибрах отново и си легнах. На следващия ден Йоана ме попита:

- Искаш ли да си играем с играчките ни?

Аз казах „Да“ и хубаво си поиграхме. След вечеря гледахме телевизия. Заспах в хола, а Дядо Коледа отново ми изпрати писмо, в което пак скочих. Молбата му бе да му помогна да изчистим работилницата.

Това бяха моите невероятни коледни приключения, които бяха по-ценни от всички играчки на света!

Марина Филипова, 26 клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, 3 място

Иван и магическият молив

Имало едно време едно бедно семейство. То живеело в трудни времена, когато бедните били много бедни, а богатите – много богати. Не всеки можел да ходи на училище и да работи каквото иска. Семейството живеело в далечно селце, в малка схлупена къща. Майката и бащата имали син на име Иван. Той мечтаел да стане писател.

Оставал един ден до Коледа. Иван разбирал колко трудно е на родителите му да преживяват. Нямали нищо, работили много и пак едва оцелявали. Но момчето също виждало, че родителите му не спирали да мечтаят. Тогава Иван си помислил колко хубаво би било да получи молив за Коледа, но не обикновен, а с който да може да съживява и сбъдва всяка мисъл и дума. За огромна изненада на момчето, вероятно Дядо Коледа бе разбрал за желанието му. Така той получил скъпоценен подарък - вълшебен молив. Иван веднага започнал да пише и да рисува мечти. Той пожелал родителите му да бъдат по-силни и да не ги е страх да мечтаят и да вярват, че могат да постигнат мечтите си. Така най-накрая те били свободни да станат каквито искат.

Иван започнал да пътува навсякъде по света и да пише истории. Сбъдвал мечти, като описвал с думи най-скъпите желания на хората. Така той карал хората да са смели и да вярват в себе си.

Яна Николова, 46 клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Сбъдната мечта

Имало едно време едно момиченце, което било на седем години. То се казвало Мария. Живеело в сиропиталище, защото неговите родители претърпели катастрофа и починали. Мария си нямала никого, затова мечтаела да има истинско хубаво семейство.

В сиропиталището възпитателите били много лоши. Тя често пишела писма, в които записвала, че иска да си има семейство. Мечтаейки за семейство, момиченцето знаело, че на Коледа всички мечти се сбъдват и може би желанието ѝ ще се сбъдне някой ден. Затова с търпение чакала да дойде Коледа.

На 25 декември звънецът звъннал. Мария се събудила от някакво щастливо предчувствие и погледнала през прозореца. Видяла как учителят ѝ говори с мъж, жена и две деца. Учителят повикал Мария и ѝ представил тези хора. Тя усетила, че са много приятелски настроени към нея.

Мария разбрала, че искат да я осиновят. Тя подскочила от радост, след това започнала да плаче от емоция. Прегърнала ги силно, почувствала се много обичана.

Този ден се оказал най-хубавият в живота ѝ.

Трябвало да вярваме в Коледа, защото тогава стават чудеса.

Мерием Ахмедов, 46 клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Коледа в къщата на Зайо Байо

За Коледа Зайо Байо искаше много да има едно котенце за приятелче. Дядо му и баба му бяха много добри и той се надяваше, че те ще му подарят мечтаното котенце. Мечтаеше също да види Дядо Коледа. Зайчето с нетърпение очакваше Коледа. То само украси елхата и цялата къща с малки цветни лампички.

Майка му беше направила сармички и питка за празника. Цялото семейство се беше събрало на трапезата и очакваше Дядо Коледа.

В полунощ под елхата изведнъж се появиха много подаръци. Но зайчето чакаше един специален. Поогледа се и му се стори, че един от подаръците мърда. Зайо Байо скокна и веднага го отвори. Отвътре измюка и изскочи малко сиво котенце с оранжеви очички.

Зайчето беше най-щастливото на света. Тази Коледа беше най-хубавата му.

Мадлен Андреева, 3а клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Интервю на броя

НАЦИОНАЛЕН
ДАРТЕЛСКИ ФОНД
„13 ВЕКА БЪЛГАРИЯ“

В официални
отношения
с ЮНЕСКО

„Само надеждата ми, че ще мога и аз да участвам
в проследяването и възстановяването на отечеството ми,
ми прави да участвам активно.“
Елизи Тодорова

Представителят на НДФ „13 века България“ г-жа Теодора Банковска отговори на въпросите, зададени от ученици от студиото по журналистика и творческо писане към БНУ „Иван Вазов“ в Париж.

Интервю

- Кога е създаден НДФ „13 века България“ и каква е визията за неговата дейност?

- Националният дарителски фонд „13 века България“ е единствената по рода си у нас организация, която е създадена през 1981 г. с постановление на Министерски съвет с цел да организира дарителската дейност в България. През последните над четири десетилетия обединява щедрия принос, усилия и воля на над 80 000 дарители и чрез тях участва в създаването и развитието на 250 национални обекта на културата, просветата, науката, здравеопазването, спорта... Фондът е учреден със специален закон (Закон за НДФ „13 века България“), неговата основна дейност, цел и мисия е спомоществователството. Призован е да организира и подпомага дарителството от български и чуждестранни физически и юридически лица в подкрепа на образованието, науката, културата, възстановяването и опазването на исторически и културни ценности, здравеопазването и други социални сфери. От 2015 г. е със статут на официални отношения с ЮНЕСКО. С решение на Генералния директор на ЮНЕСКО организацията подновява официалните отношения до 2027 г.

- Проектът на БНУ „Иван Вазов“ в Париж бе подкрепен финансово по сесия на тема „Език свещен на моите деди...“ – да подкрепим изучаването на българския език в неделните училища зад граница“ 2024. Освен подпомагане изучаването на български език от децата, които живеят извън пределите на България, какви са другите мисии на Фонда?

- Фондът работи за развитието и разширяването на дарителската дейност, проучва нови съвременни практики за набиране на дарения и се стреми да поддържа доверието в него като организация, която осъществява държавната политика в тази сфера. Важна задача на Фонда е организирането и подпомагането на кампании в полза на национални каузи и обществеността чрез проекти. Фондът цели привличане на нови български и чуждестранни дарители – физически лица и представители на бизнеса, съгласно мисията и приоритетите му. Едно от направленията, по които Фондът работи, е да организира сесии с цел финансово подпомагане на проекти на различни организации. През годините НДФ „13 века България“ е подкрепил множество проекти на различни теми, като е обявил над 30 сесии. Сред тях са: Галерии и музеи (2006); Културните дейности в читалищни школи и ансамбли (2010); Реставрация на произведения от изобразителното изкуство (2010); Творческо развитие на децата (2008); Социално подпомагане и здравеопазване (2007); Български православни църкви и манастири (2007); Детски работилници за изкуства (2019); Младите българи зад граница с поглед към българския фолклор (2020); НДФ „13 века България“ подкрепя печатни издания на държавните и общински музеи и галерии в България (2020 – 2021) и други.

- Кои са проектите, с които сте най-горди?

- Много и разнообразни са проектите, които са получили финансова подкрепа от страна на НДФ „13 века България“. Благодарение помощта, оказана от Фонда, е станала възможна изявата на редица творци, студенти, ученици, деца – да разгърнат своя потенциал, да покажат умения, талант, да реализират конкретни идеи. Освен проекти на външни организации, НДФ „13 века България“ разработва и реализира свои проекти в областта на културата, изкуството, образованието. Фондът организира Националната литературна награда за български роман на годината „13 века България“, учредена през 2010 г., която отличава български романи, както и Националният литературен конкурс за публикуван къс разказ „Рашко Сугарев“ за автори до 35-годишна възраст. Международният младежки арт фестивал „Река на толерантността“ 2014 г. беше под егидата на ЮНЕСКО. Националният младежки конкурс „Заедно в изкуството за по-добро бъдеще“ е инициран и организиран от НДФ „13 века България“ съвместно с УНИЦЕФ България през 2019, по повод 30-годишнината от приемането на Конвенцията за правата на детето от ООН. В конкурса участваха възпитаници на училищата по визуални изкуства от цялата страна. Отличените в конкурса рисунки са част от последваща изложба. Конкурсът „Съвременна българска художествена литература без граници“ 2022 г., също организиран от Фонда, цели да допринесе за обогатяване на националната писмовна съкровищница с произведения, създадени зад граница. Награда „Ралица“, учредена през 2023 г. по дарителска партия, се връчва на трима студенти от Висшият медицински институт в Пловдив, които са с отличен успех по дисциплината биохимия, от специалностите „Медицина“, „Дентална медицина“ и „Фармация“. Информация за всички тези и други проекти, които НДФ „13 века България“ иницира и реализира, е публикувана на уеб сайта му – www.fund13veka.bg/

- Кое е най-трудно в работата на НДФ „13 века България“?

- Националният дарителски фонд „13 века България“ е организация, която постига целите на дейността си, като намира средства; кандидатства с проекти пред български, чуждестранни и международни финансиращи институции; от 2007 г. получава субсидия от държавния бюджет.

Продължава на стр. 16

Интервю на броя

Продължение от стр.15

Тези финансови постъпления се изразходват съгласно Закона за НДФ „13 века България“, но те не всякога са достатъчни, за да се реализират всички добри идеи и проекти. През годините дарителството и дарителските практики търпят своето развитие. Това налага преосмисляне на дарителските политики, подходи и практики. Най-трудна е работата в посока разбирането за насоките за развитие на дарителите и дарителството - от стартирането на дарителската дейност, през нейното планиране, до анализа на постигнатото и последващото подобряване на различните дарителски програми. Но в тези трудности е предизвикателството и в тях се крие стремежът за промяна и усъвършенстване – в тези посоки работи и екипът на НДФ „13 века България“ независимо от трудностите.

- Какво е чувството, когато хората, чийто проект сте подкрепили финансово, оценяват помощта и изказват своята благодарност, защото вие спасявате мечти и ги правите реалност?

- Винаги е удовлетворяващо, когато си имал възможността да допринесеш за реализацията на един стойностен проект, независимо от сферата, в която той се осъществява. За нас е от значение той да е полезен – да решава конкретен проблем, който е актуален за времето, в което живеем. Проектът трябва да бъде с ясни изисквания както към вида и качествата на очакваните резултати, така и към процеса на осъществяването му. Много са важни последователността от дейностите, заложили в него, сроковете и ресурсите за осъществяването му, както и качеството на очакваните резултати. Проектът трябва да е целесъобразен – да носи своята уникалност, като предлага резултати, достъпни за целевата група, за която са предназначени. Когато всички тези елементи са налице – реализираният проект доставя наистина признание, а благодарността е неминуема. Многобройни са благодарствените писма от получилите подкрепата на Фонда. Те са публикувани на сайта на организацията – <https://fund13veka.bg/%D0%B4%D1%80%D1%83%D0%B3%D0%B8%D1%82%D0%B5-%D0%B7%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D1%81/>

- Защо подкрепихте проекта на нашето училище?

- В експертната комисия, която разгледа и оцени постъпилите проекти по сесията „Език свещен на моите деди...“ – да подкрепим изучаването на българския език в неделните училища зад граница“ 2024, участваха представители на утвърдени и водещи институции у нас, пряко свързани с българската култура и образованието на младото поколение зад граница. Това са: директорът на Държавния културен институт към Министъра на външните работи, (Председател) и членове – представител от Управителния съвет на НДФ „13 века България“; директорът на Дирекция „Международно сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“ в Министерството на културата; изпълнителният директор на Изпълнителната агенция за българите в чужбина към Министъра на външните работи; държавен експерт „Образование на българите зад граница и училищна мрежа“ в Министерството на образованието и науката. Проектът на Сдружение „Христо Ботев“, Париж – Новогодишен брой на вестник „Вазовчета“, който издава Българското неделно училище „Иван Вазов“, предлага възможност за надграждане. „Вазовчета“ е издание, което ще се разпространява не само онлайн, но и на хартиен носител и ще достигне до широк възрастов диапазон на целева група – 160 ученици от 6 до 18 години. Публикуването в него на текстове, създадени от децата в Българското неделно училище, не само ще им помогне да изучават по-добре и по-задълбочено българския език, но ще могат и да развиват уменията си да творят на него. Това е начин да се запази най-ценното наследство на нашия народ – езикът. Фактът, че изданието се редактира от децата от студиото по журналистика към Българско неделно училище „Иван Вазов“ в Париж, е безспорно доказателство за развитието на езиковото им образование и натрупване на опит в писането.

- Имате ли идеи за още по-голямо разширяване на дейността на Фонда и в каква посока?

- Дейността на Фонда е регламентирана със Закона за НДФ „13 века България“ – това налага спазването на определени правила и изисквания. Набраните във Фонда средства се разходват за: изпълнение на волята на дарителите, когато тя съответства на целите на Фонда; за администриране реализацията на даренията, като Фондът не разпределя печалба. Дейността на Фонда се контролира от Сметната палата. При наличие на повече дарители и повече стойностни дарения Фондът би могъл да разшири дейността си в посока организиране и реализиране на повече сесии за финансово подпомагане, да подкрепи още проекти на други организации, да инициира и разработи свои проекти с иновативен характер, които да са навременни при решаването на редица проблеми в нашето съвремие.

НАЦИОНАЛЕН
ДАРТЕЛСКИ ФОНД
„13 ВЕКА БЪЛГАРИЯ“

В официални
отношения
с ЮНЕСКО

„Само надеждата ми, не ще мога и аз да участвам
в проследяването и величията на отечеството ми,
ако преди да умра, не видя да умра.“
Елисавета Багрова

Семейна Коледа

У дома за Коледа

Беше началото на декември. GPS системата ми показваше, че на много места в Европа вали сняг, интересно и рядко събитие. В чест на това си направих чаша горещ чай и насочих стола си към ъгъла на стаята – така можех да виждам прожекцията на хотела, по който работя, на едната стена и отговорите на системата Чат на другата.

Поех голяма глътка и, когато усетих гореща вълна от ароматната течност, набързо наредих на Чат да намали отоплението, след което продължих да нареждам по същество.

- Моля, напиши имейл до отдел транспорт и уреди камион, който да пренесе два тона строителни материали през тунел от нашата станция до хотелската.

След секунда на стената се прожектира вече готовият отговор от Чат системата на отдел транспорт. В тунела имало леко пропукване и трябвало да изчакаме до утре, ако не искаме камионът да изпадне в безтегловност и да разсипе материалите.

- Моля за леко уточнение. Сигурен ли си, че е подходящо да използваме кимион? – зададе ми въпрос системата. Чат много рядко допускаше грешки, затова този „кимион“ ми се наби на очи. Когато бях малък, майка ми често готвеше с кимион, слагаше го не само в кебапчетата, но и в кюфтетата.

Системата леко избибка, за да покаже, че се бавя с отговора си. Сепнах се и казах:

- Защо да не използваме камион? Какво алтернативно превозно средство предлагаш?

- Материалите вече са прилежно опаковани и вакуумирани, но височината им е нестандартна. Вместо да търсим подходящ камион, предлагам да използваме влелхач. Не бях виждал материалите, затова щях да се доверя на Чат. Но, чакай малко... „влелхач“ ли пише? Що за правописна грешка е това? Реших да стана и да опресня системата. Докато чаках да загрее отново и да зареди досегашния разговор, тихо се засмях. Ами привиждат му се елхи, нали скоро ще е Коледа. Спомних си как, като дойдеше началото на декември, баща ми си слагаше дебелото яке и излизаше до хипермаркета, за да купи елха. Искаше сам да свърши тази работа, вместо да изчака следващата редовна доставка до адреса ни. Неговият баща пък купувал елхите от открит пазар на края на града. Трябвало да отиде рано, за да вземе една от най-големите и зелени елхи, които растели в природата и затова всички били различни.

Стената пак се освети. Сега Чат системата беше избрала фон на разноцветни точки, който допълваше спомените ми за това как изглеждаха елхите вкъщи. Когато бях много малък, дори използвахме физически лампички вместо дигитално приложение – бяха останали от баба ми и дядо ми.

- Да, съгласен съм, моля да съобщиш, че търсим влекач за утре. И резервирай тунела.

- Разбрано – изписа се на стената. – Предлагам да заявим и бекон за слепване на материалите.

Опресняването не беше помогнало. Започвах леко да се дразня от тези бьгове. Бекон? Нашите не пропускаха да ми предложат месо на коледната трапеза, а аз се опитвах да стана веган. Е, надявам се, че сега, като са сами, се наслаждават на това, което им се яде.

- Да, моля да направиш заявка за бетон. С буква „т“! Моля, редактирай добре преди да визуализираш. Нямам време да гадая за какво говориш – не се съдържам да направя коментар. - Нужно е да се положи бетон и в основата на сградата. Моля, избери и резервирай подходящ инструмент.

- Разбрано. Резервирах вибропогача.

- Сериозно ли, Чат, погача? Какво беше това, може би смесване със сигнала на нечия друга система? На някой готвач? Ясно, трябваше да съобща за проблема на отдел техническа поддръжка. Надявах се, че утре ще ни очаква виброплоча, а не погача... Въпреки че не бих отказал второто. Содената питка на мама с малко мед... Храната на Бъдни вечер ми беше любимата. Дали пък... ох, какви ми минаваха през ума..., ами ако опитам да си взема отпуск и да се прибера вкъщи за Коледа? Можех да попълня документа (т.е., Чат да го попълни), но знаех, че рядко приемат. Е, вярно че никога не бях взимал отпуск. Може би имаше шанс. Май

Илюстрация: Йоана Петров, 3а клас

нищо не пречеше да опитам.

- Чат?

- Да, Христо?

- Моля, изпрати заявка за отпуск. От 23 декември до 1 януари.

Нервно оставих празната чаша на масичката, чу се силен шум.

Тогава думите се появиха на стената.

- Заявката е приета.

Вечерта преди да тръгна, докато давах инструкции на Чат какво да опакова за пътуването ми до Земята, се почувствах благодарен на системата. Причината за почивката ми бяха именно нейните неволни грешки.

- Благодаря за помощта ти – казах. В ума си благодарях за всичко,

което върши. Знам, че звучи налудничаво.

- За мен е удоволствие. Мога ли да те помоля за нещо?

Реших, че последният ъпдейт е доста интересен. Вярно че това прозвуча почти като думите на човек, каквато явно бе целта, но с какво ли бих могъл аз да съм от полза на системата Чат?

Продължава на стр. 18

Илюстрация: Анабела Павлов, 3а клас

Семейна Коледа

Продължение от стр. 17

- Да – отговорих инстинктивно и активирах режим говор. Рядко правех това, обичах да ми е тихо. Системата каза с младежки глас, избран на случаен принцип:

- Може ли да ме вземеш със себе си? Да видя Коледа и семейството ти?

Определено не очаквах това. Но бях в добро настроение и без да се замислям отговорих положително, и кажих Чат системата на флашка, която прибрах в джоба си. Защо не? Щеше да помогне на майка ми да сготви и на баща ми да украси къщата.

Пътуването ме поразтърси. Първо до главната станция, после с ракета надолу до клон „Европа“, накрая до регион „България“ и квартал „Благоев“. Оттам реших да се разходя и отказах предложението ми транспорт. Сложих системата Чат в режим холограма, за да е по-лесно на родителите ми да общуват с нея. Така до мен закрачи червенокос младеж. Почти не разговаряхме по пътя. Преди да звънна на вратата, му казах какво да очаква – елха, светлини, миризма на тиквеник. Чакахме минута, две, три. Накрая баща ми отвори. За мое учудване вътре беше мрачно и не миришеше на нищо. Баща ми ме прегърна и ми каза, че се радва да ме види. Заведе ме към спалнята и ми прошепна:

- Майка ти не е много добре. Но не се притеснявай за нас, оправяме се.

Видях, че майка ми спи. Баща ми леко я събуди. Тя се облегна на леглото и щом ме видя, се усмихна широко. Изглеждаше, че ѝ струва усилия.

- Христо, ако знаехме, щях да сготвя нещо, да украся... – оправдаваше се баща ми.

- Не, не се притеснявайте. Нормално е, че не сте имали възможност да се приготвите за Коледа тази година, щом мама не се чувства добре.

- О, за последен път празнувахме Коледа преди години, точно преди да заминеш да работиш на станцията. Не сме празнували без теб.

Излязох на балкона и усетих студения вятър. Защо не ми бяха казали, че мама е болна? Защо не празнувахме? Та те обичаха Коледа толкова много, даже леко досадно! Системата Чат ми подаде якето. Отказах го. Забелязах стара елха, захвърлена в един ъгъл на балкона.

- Чат, да я украсим. Избери мотиви, аз ще избира цветовете.

Чат се забърза. Изглеждаше като младеж на двайсетина години, но вълнението му при тези думи беше като на дете. Заедно почистихме и украсихме къщата. После сготвихме типична българска вечеря за Бъдни вечер – пълнени чушки, ошав, тиквеник и, разбира се, содена питка. Викнахме баща ми и помогнахме на майка ми да дойде и седне във всекидневната. Очевидно бяха изумени от скоростта, с която бяхме приготвили всичко. Седнахме и си разказахме много неща – за техния живот тук долу, за моята работа в станцията. Обещах за в бъдеще да идвам когато имам възможност и да се опитам да се преместя в Земния клон на компанията. Не мога да ги виня, но не разбраха добре как работи системата Чат.

- Как се казва твоят приятел? – попита майка ми.

- Той... няма точно име – казах аз.

- Тогава защо не му дадеш? – включи се баща ми.

Погледнах Чат. Той също ме гледаше. Без да го моля за съвет, каза:

- Предлагам да ме кръстиш Джипинокио, защото ти ме направи истинско момче.

Взирайки се в отражението на светлинките в рижавата му коса, може би за пръв път не приех съвета му.

- Не, кръствам те Джипито, защото *ти* ме направи истинско момче.

Илюстрация: Лора Брандт, 8б клас

Стефан Ступак, 9б клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, 1 място

На Дядо Коледа

Във тази нощ магична и вълшебна
шейната ти ще прекоси Земята -
с кристален звън и тропот безметежен
и с коледната песен благодатна.

Раздаваш добрини, любов, човечност,
деца отвед с радост те очакват,
а коледният дух – съдбовна вечност –
в очите ни съчувствия разпалва.

С надеждите – и шепотни, и
гласни –
мечтаем свят – разлистена
градина,
докосваме божественото щастие,
което иде с Новата година.

Ан-Мишел Ерон, 15 г.,

БУ „Родна реч омайна“, Париж

Семейна Коледа

Коледен спомен

Семейство Маринови бе седнало около коледната трапеза. Всичко бе празнично украсено. Елхата грееше, а масата бе покрита с вкусни гозби. Майката довършваше нещо в кухнята, откъдето се носеше аромат на коледни сладки. За пръв път от много време бащата, който вечер работеше до късно в кабинета си, имаше време за своите две деца - Мария и Станислав. Те бяха близнаци - момче и момиче на девет години. Всички бяха в празнично настроение. Мария се приближи със стола към баща си и го помоли:

- Тате, разкажи ни коледна история!

Бащата се засмя и отвърна:

- Добре, но това няма да бъде измислена история! Ще ви разкажа нещо необикновено, което се случи с мен и моята сестра на Коледа преди около 30 години.

Очите на децата грейнаха, а бащата започна да разказва:

- Това стана, когато аз и моята сестра бяхме също на 9 години. Родителите ни, вашите баба и дядо, работеха много. Случи се така, че навърх Коледа майка ни беше дежурна в болницата. Вие знаете, че тя е детски лекар. Баща ни трябваше спешно да замине в командировка. На Коледа трябваше да останем сами. Това ни натъжи, но повече се разтревожихме, когато разбрахме, че при нас ще дойде леля, сестрата на баща ни, за да ни гледа. Ние не обичахме тази своя леля и се бояхме от нея. Тя не беше омъжена, нямаше деца и може би затова изглеждаше тъжна, а с нас се държеше строго. Но нямаше какво да се прави. Родителите ни заминаха, давайки наставления и обещания колко хубаво ще си прекараме на другия ден.

Към 5:00 ч. вечерта леля пристигна. Беше облечена в старомодни тъмни дрехи и гледаше строго през дебелиите си очила. След като ни поздрави хладно, отиде да приготвя вечерята в кухнята, а нас изпрати да четем книжки в детската стая. По всичко личеше, че това ще бъде една тъжна и скучна Коледа. Сестра ми, която първо поплака малко, гушнала любимата си мече, след известно време се поуспокои и предложи да разходим кучето. Аз веднага се съгласих, защото исках да подишам чист въздух.

Обадохме се на леля и излязохме от къщи. В началото нашият шпаньол Чочко вървеше спокойно и душеше наоколо. Ние го следвахме мълчаливо. Внезапно кучето сякаш усети нещо и хукна към близката гора. Ние започнахме да го викаме по име, но той не идваше. Чувахе се само лаят му в далечината. Сестра ми се спусна към гората, а след нея и аз. Ние се плашихме да ходим там вечер, особено сами, но не можехме да оставим Чочко.

Тичахме, тичахме и когато спряхме, ни се стори, че е минала цяла вечност. Бяхме задъхани и изплашени. Беше вече тъмно и започваше да се спуска гъста мъгла. Внезапно забелязахме светлина и тръгнахме към нея. Стигнахме до дървена къща с много прозорци. Тя беше силно осветена, а отвътре се чуваха гласове. Пред вратата забелязахме и нашия Чочко. Той дотича при нас, въртейки радостно опашка. Любопитството ни накара да погледнем през едно от прозорчетата. Приблизихме се тихо и каква беше нашата изненада, когато вътре видяхме няколко джуджета със зелени шапки, които се суетяха около огромна камара с разноцветни опаковани подаръци.

Не вярвахме на очите си! Къде бяхме попаднали! Това джуджетата на Дядо Коледа ли бяха?!

В тази минута вратата се отвори и две изморени джуджета с изпоцапани дрешки излязоха навън. Те ни видяха и застинаха от изненада.

- Какво правите тук? Кои сте вие? - попитаха те.

Ние мълчахме. Бяхме загубили ума и дума.

Тогава едното от тях радостно извика:

- Те могат да ни помогнат!

Първото го погледна заговорнически:

- Да, както две други деца ни помогнаха преди много години. И тези деца много приличат на онези...

После добави:

- Децата, ние имаме нужда от помощ. Няколко от джуджетата са болни. Бихте ли натоварили с нас подаръците на шейната на Дядо Коледа?

Разбира се, че се съгласихме. Без дума да кажем, кимнахме с глави и се спуснахме да работим. Шейната беше огромна, а подаръците изглеждаха безкрайно много. Когато свършихме, джуджетата ни благодариха, почерпиха ни с горещ шоколад и ни показаха пътя към къщи.

Стигнахме у дома късно. Леля ни стоеше пред вратата и разтревожено ни търсеше с поглед. Изтичахме към нея, прегърнахме я и започнахме един през друг да разказваме какво ни се е случило. Тя беше много радостна, че сме се върнали живи и здрави. Дори не ни се скара. Когато чу нашата история, леля се замисли, после се усмихна и каза:

- А знаете ли кои бяха онези деца, които помогнаха на джуджетата преди около 30 години? Бяхме аз и баща ви. А това беше нашата най-хубава Коледа!

Ние погледнахме леля си с учудване. Сега тя не ни изглеждаше толкова скучна и строга. Очите ѝ грееха и се смееше като малко момиченце. По Коледа стават чудеса!

Децата слушаха историята на баща си без да помръднат. Те не вярваха на ушите си. Нима бе възможно! Дали това можеше да се случи и с тях?

Изведнъж Станислав извика на сестра си:

- Хайде, бързо, трябва да разходим кучето...

Рая, Никола, Виктор, Мила, Петра, Лаура и Кристиан - ученици от БУ „Зора“ - Берн, Швейцария

Коледна магия в семейството

Навън снегът покриваше всичко с бяло одеяло. Улиците на малкото градче бяха тихи, а светлините на домовете грееха като малки звезди, вплетени в зимната тиха нощ. Бъдни вечер. Една от тези вечери, в които сърцето се стопля от присъствието на близките и от аромата на домашно приготвени ястия.

В уютния дом на семейството детски смях изпълваше въздуха. Малчуганите подскачаха около елхата, която родителите им бяха украсили с ярки топки, светещи гирлянди и играчки. За тях Коледа беше не само времето за подаръци, а и моментът, когато цялото семейство се събираше заедно без значение от забързаното ежедневие. Баба Ана, която беше на гости, седеше в ъгъла и разказваше истории от миналото – за интересните зими в нейното детство, за пързалките и снежните битки с нейните братя и сестри.

Продължава на стр.20

Семейна Коледа

Продължение от стр. 19

Мони и брат му Борислав слушаха с интерес, докато бебе Яна уютно спинаше в люлката си, а баща им и майка им се усмихваха с носталгия, припомняйки си, че някога и те са били деца. Скоро всички седнаха около масата, отрупана с традиционни български ястия, приготвени с любов от баба и дядо. Миризмата на питка и сарми се носеше из цялата къща, като караше сърцето на всекиго да се стопли още повече. Всеки си пожела нещо наум преди да отчупи късче от питката, като се надяваше Новата година да донесе здраве, щастие и радост. Мони не можа да се сдържи и попита баба Ана:

- Бабо, ти какво си пожела?

Баба Ана се усмихна и погледна лицата на близките си.

- Пожелах си да бъдете все така щастливи и да се обичате, дори когато мен вече няма да ме има. Защото семейството е най-ценното богатство, което имаме, деца мои. В този момент децата разбраха, че Коледа се празнува не само заради подаръците под елхата. Магията бе в това да бъдеш с близки хора, които обичаш, и да усещаш топлината на тяхното присъствие. Защото подаръците се отварят и забравят, но спомените и миговете, прекарани заедно, остават завинаги в сърцето. Така вечерта продължи с песни, смях и много споделени мигове, които нямаше да бъдат забравени. Мони, Бобчо и бебе Яна се сгушиха до баба Ана. Родителите им се усмихнаха и се увериха, че духът на Коледа е жив - в любовта и топлината на семейството.

Илюстрация: Рафаил Франке, 3б клас

Яна София Петрова, 12 клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, 2 място

Илюстрация: Йоана Петров, 3б клас

Коледа

Духът на Коледа не може да се сравни с нищо друго! Прекрасни ястия, любими хора, подаръци. Какво друго да иска човек?

Беше прекрасна бяла нощ, всичко тънеше в тишина, сякаш в очакване на нещо специално! Навън беше пусто, въпреки цареше празничен дух. Аз и сестра ми довършвахме последните детайли на декорацията, мама приготвяше вечерята и очаквахме близките си хора за най-любимия празник.

Беше Бъдни вечер, вечерта преди Коледа! Всички гости пристигнаха, седнахме на семейната трапеза и докато се храним, неочаквано получих най-големия подарък от всички. Мама и татко ни казаха, че имат изненада за нас. Със сестричката ми искахме веднага да разберем каква е тя. Тогава мама и татко казаха:

- Утре е Коледа и заминаваме за България!

Ние подскочихме от радост. Щяхме да прекараме Коледа с баба и дядо, с приятелите, които виждам толкова рядко. Бяхме много щастливи! Тогава си казах, че на Коледа наистина стават чудеса! Не ме питайте как съм заспал, но ето че настъпи сутринта. Разтичахме се за последните детайли и вече бяхме на път към летището. Когато кацнахме, баба и дядо ни чакаха, прегърнахме ги силно. Всичко навън беше бяло, със сестра ми си направихме топки от сняг и си поиграхме, после се прибрахме въкъщи и там какво да видим - вълшебна елха, а под нея - много подаръци. Баба и дядо добре се бяха подготвили! Беше неповторима Коледа, винаги ще я помня! Скоро отново ще е Коледа, дали ще получим същата изненада? Не знам, но тайничко се моля за същия подарък!

Бъдни вечер е, свята вечер! Ще си пожелаем нещо, а пък кой знае, може да сбъдне. На Коледа стават чудеса!

Ангел Рапчев, 7а клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Спомени за Дядо Коледа

Когато Коледа идваше, пишех предварително писмо за всички подаръци, които исках да получа. От малък много исках да имам куче. Веднъж написах това желание в писмото си. Мама ми каза, че не е възможно, защото е много студено и няма как да бъде донесено с шейната. Но аз не вярвах. Отидохме до пощата и пуснах писмото в кутията. После очаквах. Спомням си как съм чакал Дядо Коледа, седнал на канапето в хола, гледайки камината.

С мама винаги оставяхме сладки и напитки на масата, за да може, когато мине през нашия дом, да си хапне. Очаквах Дядо Коледа, за да го видя, но повече очаквах подаръците. Бях много щастлив и вярвах в него. За мен празникът беше вълшебен.

Сега съм голям и вече не пиша писма до Дядо Коледа. Мама и татко ми купиха куче. Щастлив съм, че тази мечта се сбъдна. Може не винаги Дядо Коледа да изпълнява желанията от детските ни писма, но продължавам да вярвам, че прави така, че те по-късно да се сбъднат.

Александър Бадев, 9 клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, 3 място

Илюстрация: Милена Брандт, 3б клас

Какво е Коледа

Коледно ни е

В един есенен следобед няколко деца, обединени от високоскоростния интернет, заедно със своята учителка, на чист български език споделят вълненията си от приближаващата Коледа!

Всички те добре познават българските традиции и обичаи, но в центъра на оживения спор е Дядо Коледа.

- Аз мисля, че белобрадият старец с червените дрехи, с шейната и елените е вече само легенда – каза Ивето от Техеран. - Сега той вероятно е млад мъж, иначе как би могъл да се справи с такава огромна работа, каквато е да доставиш подаръци и радост на всички деца по света?! Вероятно слуша рап, танцува брейк и едва ли влиза през комините. Та нали имаме централно парно отопление?!

- От друга страна, спокойно може да влезе през вратата без да го видим, защото по цял ден сме на училище и се прибираме изтощени – включва се Божидар. - А котаракът ми Шматъ няма да го издаде, защото ще се е скрил някъде на сигурно местенце. Той се страхува дори и от сянката си. Да му се чудиш как така е отличен ловец на мишки и гущери! Като главен герой в комикса ми би трябвало да е по-смел от придобитата слава...

- Защо са му работилници с джуджета, когато може да ползва произведените играчки в Китай – продължава с риторичните въпроси Ивето. - Възможно е вместо шейна да ползва влак-стрела и дронове. А дали няма да получи алергична реакция от ласките на любимата ми остаряваща котка Тамара?! Писмата до Дядо Коледа няма ли да стигнат по-бързо с имейл или, пишейки ги, даваме възможност на учителите да проверяват правописа ни?!

Всички я слушат с интерес, защото тя е родена в столицата на България – София, виждала е пустинята и е танцувала с делфин. А колко десетгодишни деца могат да се похвалят с такъв богат и интересен живот?

Коледно ни е... и защото сме украсили елхите в домовете си в чужбина – в Иран, в Северна, Централна и Южна Италия и им се радваме като произведения на изкуството. Джорджо с неразделната си приятелка Мелани, ръка за ръка, се любуват на истинската елха, която след празника ще засадят в градината си и ще се грижат за нея като за малко дете.

Ребека е сигурна, че четиригодишното ѝ братче Георги многократно ще събаря елхата с непрекъснатото си тичане и игра на криеница. Но и на него му е Коледно, затова му прощава лудориите. Елхата тя ще я вдигне и украси с нови, изработени от нея играчки и гирлянди...

Джорджия помага на майка си в приготвянето на традиционния тиквеник и питката със скритата в нея паричка за късмет...

Божидар мечтае за Коледа в България. Там винаги е по-интересно. Но е бил само веднъж... И Ивана много иска да е в България, където Коледа е снежна, баба, дядо, братовчедите и любимото куче Роки я очакват с нетърпение. А Симона никога не е била в Бяла черква, знае само това, което с топлота и носталгия разказват родителите ѝ...

Коледно ни е и в сънищата, където един белобрад старец ни се усмива и намига закачливо...

Божидар, Ребека, Ивелина, Симона, Ивана, Габриел и Джорджа, 3 клас, БУ „АзБуки“ в Рим и Колефери към Културна асоциация „Асен и Илия Пеикови“, Италия

Коледа е

Коледа е.

Къщата на баба оживява.

Коледа е.

Топло на душата става.

Пукат съчки в печка на дърва.

Пламъчета гонят се по детските лица.

Сбрали сме се всички в бабината ода.

Светла нежност блика от нашите сърца.

С баба месим коледна погача.

Сърцето ми от радост не спира да подскача.

Пиленца и слънце, житни класове
пъргаво излизат изпод нашите ръце.

Дядо руйно вино е налял.

Отдавна не беше се толкова смял.

Прегръдки безчет, детски глъч и врява

Светла споделеност всичко озарява.

Коледа е.

Къщата на баба оживява.

Коледа е.

Топло на душата става.

**Никола Кацарски, 8 клас,
НУИ „Панайот Пипков“, Плевен,
България**

**Илюстрация: Анабела
Павлов, 3а клас**

Какво е Коледа

Весели деца навън в снега играят.

Ъгълчето в нашата стая заблестя с елхичка цветна.

Летят снежинки лекокрили, като за празник подранили.

Шейна се спуска от планината, Дядо Коледа пристига с подаръци за децата!

Елените препускат в тишината, със звънчетата огласяват гората.

Блесна северна звезда и камбанен звън отекна!

На коледното дръвче звездата светна!

Ах, елха!

Колко е хубаво!

Огънят припламва, Бъдникът тлее!

Любовта в сърцата ни грее!

Единни край трапезата сме обединени!

Дните ни да са в сполука!

Ах, Коледа е тука!

Илюстрация: Милена

Брандт, 3б клас,

Илюстрация:

Леа Люцканов,

1б клас

Самуил Брайков, Стефан Станков, Филип Георгиев, Адриан Учкунев, Божидар Станков, Паола Йорданова, Танислав Митров, Розали Денишева, Даниел Кукуилюев, Ивана Цветкова, Ванеса Тодорова, Росен Иванов от читателски клуб „БългарЧЕТА“ към БУ „Звънче“ - Лондон, Великобритания

Коледа

Коледа за мен е приказен ден. Обичам този празник, защото светът блести в коледни светлини. В града ни всеки се готви за празника голям. Светят елхи, лампички и най-различни красоти.

Много обичаме с моя брат да украсяваме елхата въщи. Пишем и писма до Дядо Коледа. Сигурно много сме слушали през цялата година, защото той наистина изпълнява нашите желания.

С огромно нетърпение чакаме да завали сняг. Щом това се случи, излизаме пред блока, правим снежен човек, замеряме се със снежни топки и е много весело.

За Коледа се прибираме в България, това е част от нашия коледен подарък. На Бъдни вечер се събираме цялата фамилия и е страхотно. На сутринта има подаръци за всички.

Обичам Коледа! Приказка за мен е тя. Грейт коледни елхички като хиляди звездички.

Теодор Терзиев, 3а клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Илюстрация: Доминик Ходжов,

1б клас

Магия

Когато снегът над града заблести,
а звездите над нас затрептят във мълчание,
Коледа в нежни искри ще трепти
с топли сърца и сбъднато желание.

Светлинки по прозорците греят в нощта,
пламък на обич и мир във света -
подарък, макар и невидим, безценен
дава ни този ден скъпоценен.

И в миг замръзнал, но пълен с живот,
светът се превръща във сцена магична,
там, където надежда ни води напред,
и любовта тихо шепти: „Ти си въщи“.

Понякога просто миг ни е нужен
да зърнем в очите на другия пламък.

И в таз нощ вълшебна, в час те-
менужен
докосваме с вяра сърцето на сво-
ята малка вселена.

Кристина Анастасова, 11 клас,
БНУ „Родна реч“,
Осло, Норвегия

Илюстрация: Анабела Павлов, 3а клас

Аз и моята Коледа

Коледа е религиозен празник, който чества раждането на Исус Христос. Всяка година в навечерието на 25 декември семействата украсяват домовете си с коледна елха - емблематичен символ на празника. Коледното дърво се окичва с гирлянди, цветни играчки и много други празнични декорации, което създава магична атмосфера. На Коледа по традиция приготвяме голяма трапеза и разменяме подаръци.

Продължава на стр. 23

Какво е Коледа

Продължение от стр. 22

Празникът обаче се променя през годините. Днес за много хора той е доста комерсиален, като консумацията - ядене и пиене, често е на преден план. Магазините са пълни с храни, напитки, декорации, нови коледни украси и идеи за подаръци. Така хората са изкушени да купуват повече и повече, да трупат често ненужни предмети. Така забравяме или изопачаваме традициите и ценностите, които този празник носи със себе си.

За мен Коледа е точно онова, нематериалното, което се усеща само с душата и сърцето. Това време на годината е уникален момент за семейно събиране, споделяне, щедрост и любов. Коледа е възможност да празнуваме заедно, да изживеем моменти на солидарност и молитва, обединени с общи ценности. Време за щастливи спомени с любимите хора.

Коледната украса също е много важна за мен, защото има специална символика и ни подарява мигове на творчество и семейна топлина. Заедно разкрояваме къщата, за да приветстваме този специален празник. Споделяме радостта от украсяването на елхата, централен елемент на къщата по това време. Окичваме я с гирлянди, цветни топки, играчки и множество малки орнаменти, всеки от които носи символ или предизвиква спомен за отминали години.

В крайна сметка за мен Коледа е време на общуване, на семейна събднатост, когато човешките и духовни ценности са подчертани, а човек е още по-щастлив да даде дар от сърце на хората, които обича. Това е специално време да отворим сърцата си и да укрепим връзките на любов и солидарност, които ни показват, че сме част от една само наша вселена.

Симона Ненков, 12 клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Илюстрация: Мари Люцканов, 10 клас

Мечтаната Коледа

Едно момиче на име Цвети имало любящо семейство. Всяка година за Коледа то се радвало на вниманието на своите родители. Цвети била много щастлива, когато заедно с мама и тате ходели на пазар, за да изберат вкусни неща за празничната вечеря. В техния град имало и специален магазин за елхи, от който те купували най-красивата.

По традиция в тяхната къща правели нови играчки за елхата от пух и цветна хартия. След това ги поставяли на елхата и тя сякаш оживявала цялата в хартиени гирлянди и разноцветни топки от нежен пух.

За храната се грижела майката на Цвети, а през това време момиченцето играело на двора с баща си. Но там, където живеела Цвети, през зимата нямало сняг. Затова мечтата на детето не била да получи подаръци за Коледа, които намирала под елхата всяка година, а да завали сняг в двора на къщата им и тя да си направи снежен човек, да покани приятелите си да поиграят в снега. Красива, снежна мечта! Дали ще се сбъдне?

Тази година не била по-различна, нямало сняг и Цвети била тъжна. Погледнала през прозореца, казала на баща си, че ѝ липсва снегът и решила повече да не чака от небето да полетят мечтаните снежинки. В този момент баща ѝ се усмихнал и ѝ казал да погледне все пак през прозореца. Навън валил сняг, бил изкуствен, защото бащата на детето го купил като коледен подарък, но Цвети била толкова щастлива. Усмихнала се и се разплакала от радост. Мечтаната Коледа дошла и при нея.

Пресиян Русков, 3в клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Коледа за мен

За мен Коледа идва с полет до България. Празникът, който ме събира със семейството. Бабите приготвят вкусните гозби. Рецептите за тях са предавани от майка на дъщеря. Нетърпеливо чакам магията на Дядо Коледа и неговите подаръци. Тръпна в очакване да се роди Исус, а с него и надеждата в нас.

Вълшебството и вярата се четат по лицата на всички около трапезата. Разпалват светлинките на елхата и искрите в очите ни. Уютът и надеждата подканват Новата година да побърза и да ни донесе своите дарове.

Коледа за мен е нещо приказно, вярва в доброто и споделеното щастие. Нека добрината и прекрасните мигове изпълват дните ни и да бъдат вълшебни празниците ни!

Мартина Лукова, 7 клас, БУ „Васил Левски“, Хага, Нидерландия

Благословена Коледа

Ето че дойде и месец декември. Месецът, който очаквам с огромно нетърпение, защото ще видя всичките си близки и приятели, които много обичам.

Най-много се вълнувам за срещата си с моята най-добра приятелка Никол. Времето, прекарано с нея, минава като един миг, като една приказка, в която ние сме щастливи заедно. Затова искам да я изненадам с най-хубавия подарък за Коледа. Още когато бяхме малки, тя обичаше да се занимава с музика, продължава и сега. Така стигнах до идеята да отида до коледния базар и да ѝ купя хармоника.

Продължава на стр. 24

Какво е Коледа

Продължение от стр. 23

Аз обичам да ходя със семейството си на този базар. Харесва ми да усетя миризмата на канела и портокал, да вкуся от чудесните бисквитки и други сладки изкушения, които предлагат там. Толкова много светлини и украшения греят на коледния базар. За мен всичко това е като прекрасна, вълшебна приказка.

Дните изминаха бързо и настъпи вечерта преди Коледа. Цялото семейство се събра заедно, запалихме свещички, пяхме коледни песни, разменихме си подаръците. Най-много ми хареса подаръкът от баба - едно прекрасно колие с малко ангелче и моята първа буквичка от името по средата. Този подарък докосна истински моето сърце.

Обичам Коледа. Този празник стопля душите и сърцата на всички хора и прави света по-добър. Бих искала всеки ден да е Коледа, защото тогава съм най-щастлива и съм с най-обичаните и близки хора за мен.

Александра Тодорова, 6а клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж

Божий дар

Тъмна, ясна нощ е,
навън се сипе пухкав сняг.
Една звезда огря небето
като сбъдната мечта.

Някъде далече в пещерата
свети ярка свещ една
и в очакване огрява
Божието Рождество!

Там свята майчица добричка
прегръща своя малък син!
Там ражда се благ дар за всички-
най-голямата любов!

Божий син наричаме го ние
и в молитва свеждаме пред него
взор!
Бог ни прати дар голям от небесата
и с усмивка ни предаде най-важния
урок!

Добри да бъдем ний един към друг,
да се обичаме безкрай!
Коледа е днес, урока божий не заб-
равяй,
за да бъдеш истински добър човек!

Алекс Шекер, 3в клас, БНУ „Иван Вазов“ - Париж, поощрение

Автори на илюстрациите в броя са:
Анабела Павлов, Анаис Бранкар, Анна Георгиев, Доминик Ходжов, Йоана Петров, Леа Люцканов, Лора Брандт, Мари Люцканов, Милена Брандт, Пресиян Русков, Филип Брандт. Те са учениците от студиото по рисуване към БНУ „Иван Вазов“ - Париж.
Ръководител на студиото - Даниел Русев

Вълшебна Коледа

Дядо Коледа пристига
от далечните простори.
«Коледа е! Коледа е!» -
всеки днес говори.

Дечицата чакат добрички
за Коледа, Коледа свята
с техните малки ръчички
да закичат звезда на елхата.

И подаръци вълшебни
чакат, чакат през нощта.
Да сме весели и чудни
и да грейне радостта!

Белеят снежните следи
иде с този кош голям.
Думи топли той реди:
«Своята обич да раздам».

Светъл празник се задава -
песни, танци и хорца.
Коледата наближава!
Учат всичките деца.

**Анна Желяскова, 7 клас,
Българо-украински културно-
образователен център
«Медиа»,
с. Криничное, Украйна.**

Наниз, извезан от Бог

Снежинчици бели,
от где сте се взели?
Летите волни като птички,
но на земята падате самички
и разбити на малки трошички,
животът ви свършва в калта.
Дали за усмивки
родихте се всички
от Дядо Боже ей така?
Или създаде ви Земята,
за да радвате децата,
когато вземат ви в своята ръка?
Аз вярвам, че вие сте всички
като прелетни птички,
дошли да известят радостта,
че Коледа вече при нас е дошла.
Окъпан е в бяло светът,
готов да посрещне на Господ си-
на.
Озарете ни всички
със своите шевички
като наниз,
извезан от Бог.

И нищо, че бързате обратно да
тръгнете,
за малко поспрете все пак!
Деня озарете
и на всеки дарете
малко радост в днешния свят!

**Момчил Тодоров, 3а клас, БНУ
„Иван Вазов“ - Париж, 1 място**

РЕДАКЦИОННО КАРЕ:

Отговорен редактор: Янета Димитрова

Коректор: Анелия Иванова

Репортери: Александра Тодорова, Алекс Шекер, Анаис Бранкар, Анна Георгиев, Антон Дьолигни, Боян Андреев, Даная Давкова, Дюн Латюш, Елизабет Давкова, Лора Брандт, Лора Георгиева, Люна Лякай, Мадлен Андреева, Наталиа Иванов, Пресиян Русков, Рафаил Франке, Селен Есентюрк, Стефан Ступак

**Илюст-
рация:
Филип
Брандт,
5б клас**